

Слободан Зубановић

ЗА ОНИМ ИСТИМ СТОЛОМ

Неко је снажно удахнуо све.
Као аутобиографија остала је
сликовница; одатле сјаје
приче — хиљаду и једна ноћ.

Ту су о-некад, слушали
солисти — срце у дну куће.
У осмеху било је немогуће
слушати срећу као што сад

слушамо сећање: Одлазак
у туђе жене као у себе,
сапун станичне гардеробе
окачен о мирисни капут;

из мириса се не може изаћи,
отичу ноздрва, у сне улази.
Као звер је: на црној вази —
изгужвана сукња, то је све.